

Zavrtěl hlavou. „Táta umřel na rakovinu plic.“

Pokoušel se mě zarazit, tvrdil, že je mu fuk, jestli kouřím nebo ne, ale jakmile jsem cigaretu odložila, zachmuřený obličej se mu rozjasnil a atmosféra se odlehčila. Kapela vyhrávala tak hlasitě, že jsme se přes vrískot trubky a scatování zpěváka skoro neslyšeli, a tak si ke mně James přitáhl židli blíž, abychom si mohli šeptat do ucha. Kdykoli se ke mně naklonil, zavadil o mě nohou a na uchu a na krku mě šimral jeho dech. Byla to hoto-
vá muka, cítit teplo jeho těla a kořeněnou vůni vody po holení a nedotýkat se ho. Když jsem měla pocit, že už to nevydržím ani vteřinu, překryl mi ruku dlaní.

„Pojďme někam jinam. Zním jedno kouzelné místo.“

Ani jsem nestihla říct „tak jo“ a už se vymrštil z židle a rozběhl se k baru. Za chvíli byl zpátky s láhví šampaňského v jedné ruce a dvěma skleničkami a ošoupanou dekou ve druhé. Tázavě jsem povytáhla obočí, ale jen se rozesmál a prohlásil: „Však uvidíš.“

Připadalo mi, že jdeme celou věčnost, proplétali jsme se mezi lidmi v Camdenu, minuli jsme čtvrt' Chalk Farm. Ptala jsem se ho, kam že to jdeme, ale James se vždycky jenom zasmál a rázoval dál. Konečně jsme se zastavili u vstupu do parku a položil mi ruku na rameno. Čekala jsem, že mi dá pusku. Ale řekl mi, ať zavřu oči, protože pro mě má překvápko.

Nešlo mi do hlavy, co může být ve setmělém parku tak úžasného, ale poslechla jsem. Vzápětí mi ramena zahalilo něco měkkého a teplého a obestřela mě kořeněná vůně. James si všiml, že se klepu zimou, a půjčil mi svoje sako. Nechala jsem se od něj poslepu vést parkem nahoru do kopce. Trochu mi nahánělo strach, že vkládám důvěru do někoho, koho ani pořádně neznám, ale zároveň mě to rozradostňovalo a zvláště

vzrušovalo. Když jsme se konečně zastavili, řekl mi, ať zůstanu stát na místě a čekám. Chvilíčku nato mi pomohl do sedu a pod sebou jsem nahmátla měkkou ošoupanou deku.

„Připravená?“ Podřepil za mě a na tváři jsem ucítila jeho prsty; zlehka mě jimi pohladil po lícních kostech a pak mi zakryl oči. Po zádech mi přešel mráz a navzdory saku jsem se zachvěla.

„Připravená,“ přitakala jsem.

James mi sundal ruce z tváře a já otevřela oči. „Není to nádhera?“

Zmohla jsem se jen na přikývnutí. Pod námi se rozprostíral park, šachovnice tmavých políček trávníku a jasných ostrůvků žlutozelené záře lamp. Vypadalo to jako kouzelná deka sešitá ze čtverečků světla a tmy. Za parkem se rozkládalo město, okna a osvětlené budovy zářily do noci. Nad hlavou se nám klenulo temně modré nebe, po kterém pluly špinavě oranžové mraky. Byla to nejúchvatnější vyhlídka, jakou jsem kdy zažila.

„Jak ses zatvářila, když jsi otevřela oči...“ James na mě upřeně hleděl. „Nic krásnějšího jsem v životě neviděl.“

„Nech si to!“ Chtěla jsem se zasmát, ale smích se mi zadrhl v hrdle.

„Vypadalas tak mladě, Suzy, tak okouzleně... jako děcko o Vánocích.“ Zavrtěl hlavou. „Jak to, že je holka jako ty svo-
bodná? Jak je to možný?“

Chtěla jsem něco říct, ale ještě neskončil.

„Jsi nejúžasnější ženská, jakou jsem kdy potkal.“ Vzal mě za ruku. „Je s tebou zábava, jsi milá, inteligentní a krásná. Co tu se mnou sakra děláš?“

Chtěla jsem zažertovat, zeptat se ho, jestli je tak opilý, že už si nepamatuje, že mě sem sám odvedl, ale nedokázala jsem to.